

MUNA
SHEHADI

De drie dochters
ROSALINDS
LEUGEN

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Dit is een leesfragment uit *Rosalinds leugen*, dat 20 augustus 2019 zal verschijnen. Het is niet bestemd voor de verkoop en wordt u aangeboden door HarperCollins Holland. Wij verzoeken u vriendelijk hieruit niet te citeren.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Muna Shehadi Sill

Oorspronkelijke titel: *Private Lies*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München

Omslagbeeld: Vuurtoren: stocksy / © Leslie Taylor; zee: stocksy / © Javier Pardi-
na; pier en boom: FinePic®, München

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

ISBN 978 94 027 0337 5

ISBN 978 94 027 5831 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk augustus 2019

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

20 januari 1967 (vrijdag)

Vandaag kreeg ik het allerbeste en het allerslechtste nieuws dat je je maar kunt voorstellen. Het beste nieuws was dat ik de rol van Sarah Brown heb gekregen in de voorjaarsmusical Guys and Dolls! De hoofdrol, terwijl ik pas in de vierde zit! Deedee Cutler schamperde dat het alleen maar kwam doordat ik het lievelingetje van Mr McGregor ben. Toen zei ik tegen haar dat groen een lelijke kleur is en dat die haar totaal niet staat. Ze werd kwaad, maar dat kan me niet schelen, want het is gewoon zo.

Ik zou vandaag de hele dag in de zevende hemel geweest zijn, als toen niet ook het allerergste gebeurde en mijn humeur volledig verpest werd. Nan werd ongesteld. Ze was de enige van ons hele jaar die nog ongesteld moest worden, op mij na. Toen ze het tegen me zei, loog ik dat ik al een hele tijd geleden ongesteld was geworden, maar haar niet had willen kwetsen. Ik kan het niet uitstaan dat ik de laatste ben. De laatste van de hele school. Waarschijnlijk de laatste van het hele land. Ik moet huilen terwijl ik dit opschrijf. Mama doet alsof het niet belangrijk is, maar zo doet ze over alles. Christina maakt me bang door te zeggen dat ik

naar de dokter moet gaan, dat zestien echt veel te oud is. Misschien moet ik tegen haar ook maar gaan liegen, dan houdt ze tenminste op. Maar we gebruiken dezelfde badkamer, dus dat maakt het wel lastig om te doen alsof.

Nu moet ik nog harder huilen. Ik hoop dat ik dit ooit teruglees en dan moet lachen om hoe ongerust ik was, en hoe jong en dom omdat ik dacht dat er iets aan me mankeerde.

Ik denk dat er iets aan me mankeert.

Rosalind scheurde het plakband van de zoveelste kartonnen doos die ze in het huis van haar vader en stiefmoeder van zolder had gehaald. Ze hoopte dat er deze keer iets bijzonders in zat, een van de vele fantastische outfits van haar moeder die ze bij een Hollywoodpremière of prijsuitreiking had gedragen, nieuwe familiefoto's, brieven of dagboeken – vergeten sieraden? Alles was beter dan nog meer papierwerk: studiespullen, financiële stukken, juridische papieren.

Rosalind en haar zussen Olivia en Eve doorzochten elk voorwerp, elke map, elke envelop in elke doos die naar Maine was gestuurd vanuit het huis in Californië waar ze waren opgegroeid. In de jaren vóór haar dood, de ergste jaren, had hun moeder de neiging gehad om alles te verstoppen waar ze waarde aan

hechte, omdat ze ervan overtuigd was dat iemand het wilde stelen. Een zilveren haarborstel in een pannenset. Een diamanten ketting onder in een doos tissues. Een gesigeneerde foto van een beroemde tegenspeler in een reisboek. Toen papa met pensioen ging als docent en aan de andere kant van het land ging wonen, in zijn bescheiden huis aan de kust van Maine, het voormalige zomerhuis van het gezin, moest alles uit de enorme villa in Beverly Hills wat verkocht of weggegooid moest worden helemaal nagelopen worden. Nu hun vader na zijn beroerte plotsklaps met Lauren naar een verzorgingstehuis in Blue Hill was verhuisd, gingen de drie zussen opnieuw aan de slag en doorzochten ze elke millimeter van elke doos die ze tien jaar eerder nog niet hadden uitgeplozen.

Rosalind tilde een flap op en tuurde behoedzaam in de doos. Met een grimas zag ze de mappen, allemaal keurig gelabeld in haar vaders nette handschrift. Ze bladerde erdoorheen en voelde een welbekend verdriet opwellen toen ze ontdekte wat erin zat: Jillian Crofts commerciële en filmcontracten, tientallen, in chronologische volgorde vanaf 1970, toen ze haar eerste rolletje kreeg in een film van Steve McQueen als serveerster die zijn bestelling opnam, tot en met 2001, het jaar van haar dood, met een kleine rol in een B-film en een tv-reclame voor L'Oréal.

Met een zucht nam Rosalind elke map door, door

alle losse vellen bladerend, schuddend aan papieren die aan elkaar geniet waren, in de hoop dat er iets geweldigs tussen zat dat over het hoofd was gezien en haar zou opvrolijken. Maar helaas.

‘Wat doen we met mama’s contracten?’ Ze wachtte op het antwoord van haar zussen, die waarschijnlijk allebei iets anders zouden zeggen.

‘Weggooien.’

‘Bewaren.’

Na een week met Olivia en Eve kon ze dat behoorlijk goed inschatten.

‘Als jullie ze niet willen, wil ik ze wel,’ zei Olivia. ‘Ik ben wel benieuwd hoe de contracten in de showbizwereld zijn veranderd.’

‘Prima.’ Rosalind stond op en sleepte de doos naar Olivia. Ze vermeed Eves blik, want ze wist dat haar jongere zus wilde zeggen dat de contracten voor Olivia’s kookprogramma waarschijnlijk weinig gemeen hadden met de internationale kaskrakers waar hun moeder in had gespeeld.

Ze stortte zich op de volgende doos van de nog steeds indrukwekkende stapel. Snijden, scheuren, openen. Vluchtig door de in vloeipapier verpakte inhoud gaan.

Ha! Ze glimlachte toen ze een plastic schouder uit het witte papier zag steken. Dat leek er meer op. De Heart Family-poppen, haar geliefde speelmaatjes. Opgetogen pakte ze het hele gezin uit. Eerst de moe-

der met haar stijve, roze jurk en blonde suikerspinningskapsel, dat na jaren van stress pluizig was geworden, haar huid nog steeds gaaf op een rode kras op haar rechterkuit na. Operatie? Of een botsing met een pen? Vervolgens de vader, keurig in een blauw overhemd met witte boord, rode stropdas en afschuwelijke witte bretels. Koel en onverstoord, geen vlekje te bekennen. Het leven van een man was stukken makkelijker.

‘Kijk.’ Ze hield het gelukkige echtpaar omhoog. Terwijl Eve en Olivia met Ken en Barbie speelden, was Rosalind verknocht gebleven aan de traditionele Heart Family. Papa ging elke ochtend naar zijn werk in zijn vierkante Volkswagen Cabriolet. Mama bleef thuis om voor de schattige tweeling te zorgen, een jongetje en een meisje. ‘Knappe huisvrouw en aantrekkelijke man, na al die jaren nog steeds gelukkig getrouwd.’

Eve keek op. Haar blonde paardenstaart viel over de half ontblote schouder onder haar gescheurde t-shirt. ‘O ja, die oubollige dingen. Daar speelde jij altijd mee.’

‘Ja, je was er echt verslaafd aan.’ Olivia gaapte en strekte haar indrukwekkend gespierde armen boven haar hoofd. ‘Ik had gedacht dat je onderhand wel getrouwd zou zijn en tien kinderen zou hebben.’

‘Ja, hoe staat het daarmee?’ vroeg Eve.

‘Wat denk je zelf? Welke man kan hier nou aan

tippen?’ Rosalind schudde demonstratief papa Heart heen en weer. ‘Witte bretels! Wanneer heb je die voor het laatst gezien? Hij heeft me verpest voor andere mannen.’

‘Don paste perfect bij je.’ Olivia schudde spijtig haar hoofd. ‘Je had ze toch voor hem kunnen kopen?’

‘Don had wel meer nodig dan een paar bretels.’

Eve schoot in de lach. Olivia deed haar mond open om iets te zeggen, maar proestte het toen uit. ‘Jij bent vreselijk!’

‘Bedankt.’ Rosalind grinnikte en hoopte dat ze het onderwerp zouden laten rusten. Haar zussen bedoelden het goed, maar ‘goedbedoelend’ kwam in hun geval meestal neer op ‘bemoeizuchtig’. Ze ging weer aan het werk en pakte de Heart-tweeling uit, zittend in hun blauwwitte tweelingbuggy met roze wieltjes. Ook zij leken geen dag ouder geworden, want dat waren ze ook niet.

‘Kijk eens wat ik gevonden heb!’ Olivia hield een krantenknipsel omhoog. ‘Een artikel uit *People*, van april 1981, getiteld: “Onze gebeden zijn verhoord”. Moet je luisteren. “Na zeven jaar ingehouden teleurstelling hebben de nog altijd glamoureuze Jillian en haar knappe echtgenoot, dramadocent Daniel Braddock, eindelijk hun eerste kind gekregen. Op 30 maart werd Olivia Claudette Braddock geboren.” Glimmend van trots drukte ze de krant tegen haar

borst. ‘Niet te geloven dat ik dit nooit eerder heb gezien.’

‘Niet? Mama heeft me die van mij wel laten lezen.’ Rosalind was bij de bodem van haar doos beland zonder de rest van de nalatenschap van de Hearts te vinden.

‘De mijne zit in mijn babyboek.’ Eve wierp een blik op haar oudste zus. ‘Ik wist niet dat het zeven jaar heeft geduurd om jou te verwekken, Olivia. Rosalind en ik kwamen vrij snel daarna. Vier jaar en vijf jaar later. Kennelijk heb jij de machinerie aangezwengeld.’

Olivia tuitte haar perfect gestifte lippen. ‘Waarom hebben ze me dit nooit laten zien?’

‘Geen idee. Moet je dit zien.’ Eve hield een zak omhoog vol plastic naamkaartjes. HALLO, IK BEN DANIEL BRADDOCK, stond erop. Het waren er tientallen, waarschijnlijk van alle congressen waar hij ooit was geweest. ‘Waarom bewaarde hij die allemaal?’

Rosalind knipperde onschuldig met haar ogen. ‘Voor het geval hij zijn eigen naam vergat?’

Eve snoof. ‘Alsof de grote Daniel Braddock ooit zou vergeten wie hij was. Of het iemand anders zou laten vergeten.’

‘Jezus, Eve.’ Olivia zette haar handen op haar heupen, die in een hippe spijkerbroek gestoken waren. ‘Papa ligt doodziek in het ziekenhuis en jij drijft de spot met hem?’

Rosalind zuchtte. Als Eve rechts afsloeg, ging Olivia steevast naar links.

‘Zijn gezondheid verandert niets aan wie hij was, Olivia.’

‘Wie hij is, niet was.’

‘Kinderen!’ Rosalind zwaaide opgewonden met Mrs Heart heen en weer. ‘Wie wil er met mama zure zult maken?’

Eve negeerde haar. ‘Wie weet wie hij nu wordt? Het was een zware beroerte.’

‘In het Pine Ridge-ziekenhuis zeggen ze dat hij er waarschijnlijk normaal uit komt, of in elk geval bijna normaal. Hij was gezond.’

‘Hij is negenenzeventig, Olivia.’

‘Ik weet hoe oud hij is.’

Mama Heart was het gekibbel helemaal beu. ‘Als jullie ophouden met ruziemaken, maak ik Saroma-pudding als toetje.’

‘Wauw, Saroma-pudding.’ Eve hield op met bekeven. ‘Die naam heb ik in geen twintig jaar gehoord. Wat was dat ook weer?’

‘Briljant in de markt gezette kant-en-klaarpudding.’

‘Hoe dan ook, papa heeft de oorlog meegemaakt. Vandaar de naamkaartjes.’ Olivia, die zoals altijd het laatste woord wilde hebben, richtte zich weer op haar doos. ‘Hij is niet van de wegwerpgeneratie.’

‘Nou, ik wel.’ Eve glimlachte koeltjes en gooide de

naamkaartjes in de uitpuilende vuilniszak. De woonkamer was inmiddels bezaaid met vuilniszakken.

‘Kom, laten we even pauzeren.’ Rosalind legde de pop neer. ‘Ik heb wat frisse zeelucht nodig.’

‘Als we steeds pauze nemen, krijgen we het nooit af.’

‘Dan ga jij toch gewoon door, Olivia? Jij bent hier maar een week, in tegenstelling tot Rosalind en mij,’ opperde Eve liefjes.

Olivia wierp haar een minachtende blik toe – een van haar grootste talenten. ‘Ik heb dinsdag een kookitem op het ochtendnieuws, en ik ovuleer deze week, dus ik moet met Derek naar bed. Als ik tijd heb om nog verder te helpen, kom ik terug. Maar ik moet helemaal uit LA komen, heel wat verder dan jullie.’

Rosalind stond op. ‘Laten we even op de veranda gaan zitten. Het is al het hele weekend mistig, we zijn bezorgd om papa en dit is een rotklus. Een korte onderbreking zal ons goeddoen.’

Stilte.

Ze zette een autoritaire stem op. ‘Anders haal ik mama Heart weer tevoorschijn.’

‘Oké, oké.’ Eve stak haar hand in de doos. ‘Nog één map en dan stop ik. De laatste in deze doos.’

‘Ik kom nu wel mee.’ Olivia trok de katoenen handschoenen uit die ze droeg om haar nagels te beschermen en stopte een losgeraakte lok terug onder de zijden sjaal die ze om haar hoofd had gebonden.

Olivia kon een baal votten over zich heen gooien en er alsnog stijlvol en vrouwelijk uitzien. Eve kleedde zich alsof het haar niet kon schelen hoe ze eruitzag, maar dankzij haar lengte en regelmatige gelaatstrekken was ze toch een knappe verschijning.

Rosalind was 'leuk'. Dat was ze altijd geweest en zou ze ook altijd blijven. Soms dacht ze dat ze door een dronken ooievaar bij dit veel te knappe gezin was gedropt.

Ze stapte over stapels, dozen en zakken heen en ging Olivia voor naar de dichte veranda, waar je op heldere dagen een schitterend uitzicht had op Mount Desert Island en zijn beroemdste ingezetene Mount Cadillac. Vergeleken met bijvoorbeeld de Matterhorn stelde het niet veel voor, maar de plaatselijke bewoners waren er trots op, en vanaf de top keek je uit over de schitterende, kartelige kustlijn.

Deze middag hing er echter een hardnekkige mist boven de kust, die er al drie dagen hing, zonder ook maar een zweem van een bries om de nevel weg te blazen of een opening in de wolken om de zonnestralen door te laten. Zelfs Rosalind had er moeite mee om in al deze grijsheid iets positiefs te zien. Gelukkig rook het wel nog steeds heerlijk buiten, naar de zilte zee, de frisse naaldbomen die om het huis stonden – de geur van augustus en het naderende einde van de zomer.

De Braddocks waren elke zomer wanneer ze maar

konden naar Candlewood Point gegaan, een tocht van ruim tien kilometer over een hobbelige zandweg vanaf het dichtstbijzijnde stadje Stirling. Hier, ver van het steeds drukker wordende zuidelijke deel van de staat, waren nog ongerepte natuur en ruimte te vinden, plekken waar je op het strand kon zitten en je je terug in de tijd waande.

Na de dood van hun moeder waren de zussen niet vaak meer naar het huis in Maine gegaan, en nog minder vaak nadat hun vader met Lauren was getrouwd, die twintig jaar jonger was. Druk-druk-druk, hadden ze gezegd. Geloofde iemand het? Misschien zichzelf.

Het was fijn om weer terug te zijn. Rosalind snoof de buitenlucht op en bedacht dat haar moeder dat ook altijd deed, genietend van de frisheid en de helderheid, zo anders dan LA. Jillian Croft had veel van Maine gehouden, waar ze vandaan kwam: de geuren, het landschap, de kust, de vrijheid.

Ze hadden dit huis eind jaren zeventig gevonden, op het hoogtepunt van haar moeders filmcarrière – een plek om te schuilen voor haar fans. Rosalinds warmste herinneringen aan haar moeder lagen allemaal hier. Gekookte kreeft en de jaarlijkse visbarbecue, zeilen en kajakken, strandfeesten, samen spelletjes doen en liedjes zingen. Maar vooral had ze dierbare herinneringen aan een moeder die relatief rustig en stabiel was en die tijd had voor haar doch-

ters. Een moeder die avondeten klaarmaakte, voorlas en spelletjes deed. Die ging vissen en mosselen zoeken, en in oude kleren en met een honkbalpet en zonnebril op in de wasserette zat, ook al wist iedereen in het dorp wie ze was, en die 's avonds als de meiden in bed lagen met papa lachte in plaats van ruziemaakte.

Hier nam haar moeder altijd haar medicijnen in. De rest van het jaar deed ze dat soms wel en soms niet. Rosalind, zielsblij met de zomerse rust en vrede, en de rest van het jaar verbijsterd en uitgeput door haar moeders stemmingswisselingen, had op het hoogtepunt van haar prepuberteit gevraagd waarom dat zo was. Jillian, met een schort voor dat rook naar de gekruide kip die ze in de ouderwetse oven aan het klaarmaken was, had haar middelste dochter een knuffel gegeven. 'Omdat ik hier Sylvia Moore ben, en Sylvia Moore is niet bipolair.'

Zoals gold voor heel veel dingen die haar moeder zei, snapte de jonge Rosalind er niets van. Sylvia Moore en Jillian Croft waren een en dezelfde; dan moesten ze toch dezelfde ziekte hebben?

Inmiddels meende ze het te begrijpen. Haar moeder was op haar zeventiende uit Maine vertrokken en had niet lang daarna haar naam veranderd, toen ze serieus aan de weg ging timmeren als actrice. De bipolaire persoonlijkheidsstoornis stak de kop op toen ze begin twintig was.

Olivia stapte de veranda op, deed haar sjaal af en schudde haar lange, benijdenswaardig dikke haar los. Kastanjebruin, dezelfde kleur als haar moeder had gebruikt. ‘Leuk uitzicht,’ zei ze droogjes met een blik op de potdichte mist boven de baai.

‘Je ziet de nuances over het hoofd. Daar is het grijs.’ Rosalind wees. ‘Daar, tussen het grijs en het grijs in, is nog meer grijs. Zie je het?’

‘Weet je nog dat mama een keer vertelde dat ze hier met papa was en de mist drie volle weken was blijven hangen? Zelfs zij stond op het punt te vertrekken tegen de tijd dat de zon doorbrak.’ Olivia zuchtte. ‘God, wat mis ik haar.’

‘Ik zat net te denken dat ze hier veel meer zichzelf was.’

‘Ja.’ Olivia legde haar hand tegen het glas en staarde weemoedig in het niets. ‘Super was dat, hè? Wanneer ze blij was en alles goed ging? En toen ging het aan het eind vreselijk mis.’

‘Ja.’ Rosalind wilde nooit aan dat deel denken. En het irriteerde haar mateloos wanneer Olivia daar zo gespeeld verdrietig over deed. ‘Hoe is het met Derek? Gaat alles goed?’

‘Wie het weet mag het zeggen.’ Olivia snoof zo schamper dat een mug geschrokken opvloog. ‘Hij is druk. Werkt hard. Reist veel. Het zwanger worden drukt zwaar op ons, of in elk geval op mij. Hij blijft er rustig onder, maar over twee jaar word ik veertig. Ik

ben klaar voor ivf, maar hij blijft het maar voor zich uit schuiven.’

‘Een vriendin van me heeft ivf gedaan. De eerste keer was het meteen raak.’ Dat was gelogen, maar een leugentje om bestwil kon belangrijk zijn. Rosalind was bang dat Olivia ging geloven dat ze nooit meer zwanger zou worden en dat het een selffulfilling prophecy zou worden.

‘Bij mama ging het ook niet vanzelf. Volgens dat artikel duurde het zeven jaar voordat ik kwam. Ik dacht dat ze gewoon het moment afwachtten tot de zwangerschap in haar carrière paste. In dat geval is het logisch dat het bij mij ook moeilijk gaat, aangezien ik van ons drieën het meest op haar lijkt.’

Rosalind omhelsde haar zus, al kreeg ze er een beetje genoeg van dat Olivia dat altijd beweerde, ook al was het waar. Olivia had niet alleen hun moeders haar en wulpse figuur geërfd, maar ook haar openlijke sensualiteit. Mannen vonden Eve net zo aantrekkelijk, maar werden geïntimideerd door haar koele houding en bleven daarom op afstand. Maar voor Olivia vielen ze allemaal als een blok.

‘Heb jij al een nieuwe vriend, Rozzy? Ik vind nog steeds dat je niet bij Don weg had moeten gaan. Hij was in elk geval beter dan die bomenknuffelaar in Denver, en veel beter dan dat beest waar je iets mee had voordat je uit LA vertrok... hoe heette hij ook weer?’

‘Wolf.’

‘Wolf! Dat was het.’

‘Nee, ik heb geen nieuwe vriend.’ Rosalind volgde Olivia’s voorbeeld en staaarde ook naar de grijze lucht. Ze wist niet wat ze erger vond: aanhoudende mist, iemand die haar keuzes in twijfel trok of Rozzy genoemd worden. ‘Ik heb een goed leven. Ik hou van New York. Ik vind mijn werk in het café leuk. Ik schilder graag, en –’

‘Schilder je? Op muren of op doek?’

‘Doek. Olieverf.’

‘Olieverf.’ Olivia draaide zich om en keek haar nieuwsgierig aan. ‘Ik weet nog wel dat je altijd zat te tekenen, maar sinds wanneer schilder je?’

‘Ik ben er in Colorado mee begonnen.’ Ze kon openlijk over elk deel van haar leven praten, maar zodra het over haar kunst ging, klapte ze dicht. Dan voelde ze zich naakt, en niet op een mooie manier. Ze had nu al spijt dat ze erover was begonnen. ‘Ik ontwerp ook nog steeds kleding, ik sport regelmatig, ik heb mijn leesclubs en een hele hoop vrienden. Dat is voor mij genoeg.’

‘Hou toch op. Jij bent de meest romantische van ons drieën. Je verpietert in je eentje. Kijk naar die poppen waar je vroeger zo dol op was.’ Ze gebaarde naar Rosalinds lichaam. ‘Waarom trek je geen normale kleren aan en ga je niet een keer naar de kapper? Die gebleekte look is veel te heftig, vooral als je haar

zo kort is, en die opzichtige kleren in vloekende kleuren... Volgens mij schrik je alle normale, leuke mannen af. Je ziet eruit als een malloot.'

'Ik bén ook een malloot.' Rosalind wreef met een glimlach over haar korte haar. De hele week deed ze al haar best om de woorden van haar zussen van zich af te laten glijden en zichzelf wijs te maken dat ze het goed bedoelden. Dat ze het alleen maar hoefde aan te horen en vriendelijk moest blijven doen. Maar toch kon ze het niet uitstaan.

'Je bent geen malloot. Je doet alleen maar alsof. Je hopt van het ene naar het andere... Settel je toch eens -'

'Zo ben ik altijd al geweest. Papa noemde me een kolibrie, weet je nog?' Ze was dol geweest op die bijnaam, bijna net zo dol als op het glanzende, fladderende vogeltje zelf, tot ze haar vader een keer met haar moeder hoorde praten en ze ontdekte dat het helemaal niet als compliment bedoeld was.

Papa gaf en papa nam, net als God.

'Die kolibrie is een smoesje. Niets blijft net zo leuk en spannend als in het begin. Je werk niet, je haar niet, een stad niet, en relaties al helemaal niet. Je moet lang genoeg bij een man blijven om tot iets diepers te komen.'

'Ja, dat zeg je wel vaker.' Als Olivia haar relatie met Derek diep vond, hield Rosalind het liever oppervlakkig.

‘Hé, meiden?’ Eve kwam de veranda op met een opengeslagen map in haar handen. Ze keek veront-rust. ‘Ik heb iets heel raars gevonden tussen de belas-tingpapieren. Het is een medisch dossier van mama.’

Olivia snoof. ‘Wat is daar raar aan? Ze deed niet anders dan dokters bezoeken.’

‘Het is niet van dokter Townsend of haar psychia-ter of de verslavingskliniek. Het is van een gynaeco-loog in New York, uit januari 1969, een jaar vóór ze met papa trouwde. Er staat: “Patiënt geeft aan proble-men te hebben met geslachtsgemeenschap.”’

‘Gatver.’ Olivia sloeg haar handen over haar oren. ‘Dit hoef ik niet te horen.’

Rosalind trok een grimas. ‘Arme mama.’

‘Ze was achttien en had amenorroe.’

‘Ameno-wat?’

‘Ik weet wat dat is.’ Olivia stak haar vinger op als een kind in de klas. ‘Geen menstruatie.’

‘Was ze zwanger?’ vroeg Rosalind. ‘Wat is er met de baby gebeurd?’

‘Nee. Luister.’ Eve keek weer op het papier, dat trilde in haar hand. “‘Littekens bij het bekken wijzen op testikelverwijdering. Lijkt niet op de hoogte te zijn van haar aandoening.”’

‘Welke aandoening?’

‘Testikelverwijdering? Had die arts niet in de ga-ten dat ze een vrouw was?’ Olivia rolde met haar ogen. ‘Ik herinner me die littekens. Ik heb ze een keer

gezien toen ze zich aan het aankleden was, één aan elke kant, bij haar heupbotten. Er waren bij haar goedaardige tumoren verwijderd toen ze klein was. Testikels! Wat een kwakzalver.'

Rosalind kreeg kippenvel, wat altijd gebeurde wanneer er slecht nieuws op komst was. 'Staat er welke aandoening?'

'Onder aan de bladzijde staat een diagnose. Compleet androgeen ongevoeligheidssyndroom.'

'Wat?' Olivia liep naar haar zus toe en tuurde over haar schouder op het papier. 'Compleet androgeen ongevoeligheidssyndroom? Wat betekent dat?'

Rosalind kwam ook dichterbij en boorde haar nagels in haar armen. 'Kon ze niet tegen mensen die in de war waren over hun geslacht?'

'O nee, nee.' Olivia schudde droogjes haar hoofd. 'Dat kenden ze in de jaren zeventig nog niet.'

Eve kon niet lachen om de grapjes. 'Ik heb geprobeerd het syndroom op te zoeken, maar ik krijg Google hier nooit geladen. We hadden papa's internet niet zo snel moeten opzeggen.'

'Het is vast niets ergs.' Rosalind was daar helemaal niet zo zeker van, maar het voelde beter om het te zeggen, en bovendien was hun moeder achttien jaar eerder aan een overdosis gestorven, dus het was niet iets waar ze met terugwerkende kracht aan dood kon gaan. 'We kunnen het opzoeken wanneer we weer in het dorp zijn.'

‘Zo lang ga ik niet wachten.’ Olivia pakte haar telefoon, koos een nummer, hield het toestel tegen haar linker oor en zette haar rechterhand in haar zij. ‘Hoi, Donna.’

Rosalind keek even naar Eve, die een ongeduldig geluidje slaakte. ‘Je vraagt toch niet aan je assistent of –’

‘Prima. Druk. Hé, zou je even iets voor me willen opzoeken? De telefoon doet het hier wel, maar voor internet moeten we een halfuur rijden.’ Olivia wendde zich af van Eve, die met haar ogen rolde. ‘Dank je wel. Wat is “compleet androgeen ongevoeligheidsyndroom”?’ Ja, ik wacht wel even.’

‘Jezus, Olivia.’ Eve bladerde nog eens door de map en ging op een nogal logge stoel zitten die hun vader van drijfhout had gemaakt. Het was een lelijke, maar functionele stoel, en hun vader was er destijds apetrots op geweest. Hun moeder ging er altijd op zitten als hij er was, maar zodra hij uit het zicht was, ging ze snel ergens anders zitten. ‘Misschien staat hier nog iets in wat uitleg biedt. Je had haar niet hoeven lastigvallen.’

‘Geen probleem.’ Olivia zwaaide haar haar naar achteren en drukte de telefoon weer tegen haar oor. ‘Het is haar werk.’

Dat betwijfelde Rosalind ten zeerste. Net als dat het Donna’s werk zou zijn om – tevergeefs, zoals voorspeld – een Chinees restaurant te vinden dat bezorgde op Candlewood Point.

‘Heb je het gevonden? Mooi. Wat staat er?’ Olivia luisterde aandachtig en trok wit weg. Ze hapte naar adem en haar ogen werden groot. ‘Maar dat is... absurd.’

Rosalind liep naar haar toe. Onder al die dramatiek was haar zus oprecht overstuur. ‘Wat is het?’

‘Weet je het zeker?’ Olivia stak een hand in de lucht om Rosalind af te weren. ‘Weet je het heel zeker? Is er geen andere definitie? Nergens? Is dit “compleet androgeen ongevoeligheidssyndroom”? Dat zei jij toch, hè, Eve?’

‘Ja.’ Eve stond op uit haar stoel, nog steeds de map vastklemmend. ‘Wat zegt ze? Ik word zenuwachtig van je.’

‘Bedankt, Donna.’ Olivia hing op en keek haar zussen aan. Ze zag er aangeslagen uit. ‘De diagnose is vast verkeerd genoteerd. Of het dossier is verwisseld met dat van een ander. Of het is nep. Als onze moeder dat had, dan was ze nooit van ons bevallen. Dan had ze namelijk geen baarmoeder. Geen eierstokken. Geen eileiders. Geen enkel vrouwelijk voortplantingsorgaan.’

Condensdruppels van de mist vielen van de bomen en tikten op het dak van de veranda.

Rosalind huiverde. ‘Wat?’

‘Dat is onmogelijk,’ zei Eve.

‘Natuurlijk is het onmogelijk,’ beet Olivia haar toe. ‘We staan hier toch alle drie?!’

‘Mag ik even kijken?’ Rosalind pakte het document uit Eves map en bestudeerde het zorgvuldig. Het zag er heel echt uit: de naam en het adres van de arts stonden in het briefhoofd – James R. Winston – en de meisjesnaam van haar moeder was in lettertype courier op de juiste plek getypt: ‘Sylvia Moore’. ‘Er is vast sprake van een vergissing. Maandagochtend, morgen dus, bellen we de praktijk in New York en praten we wel even met deze arts of zijn assistent of zo.’

‘Dit is vijftig jaar geleden. Ik denk niet dat hij nog in functie is. Waarschijnlijk leeft hij niet eens meer.’ Olivia begon te ijsberen met haar telefoon nog in haar hand. ‘En medische gegevens worden niet zo lang bewaard.’

‘We zouden het Lauren kunnen vragen.’ Rosalind stopte het papier weer in de map. Ze wilde er niet meer naar kijken. ‘Misschien weet zij het.’

‘Nee,’ zei Olivia scherp. ‘We gaan niet bij Lauren navraag doen naar mama’s gezondheidsproblemen.’

Rosalind wist met moeite een ongeduldige reactie te onderdrukken. Hun vader was vijftien jaar eerder met Lauren getrouwd, drie jaar na het overlijden van hun moeder. Olivia deed nog steeds alsof hij een misdaad had begaan. ‘We kunnen het papa niet vragen, niet voordat hij voldoende hersteld is om hele zinnen aan te kunnen. Gisteren noemde hij me “Roland”.’

‘Geen Lauren.’ Olivia sloeg haar armen over elkaar. ‘Dit gaat haar niets aan.’

‘Ik begrijp hoe je je voelt,’ zei Rosalind vriendelijk. ‘Maar als Lauren iets weet, kan ze ons een hoop –’

‘Als ze niets weet, vertel je haar iets waarvan ik vierduizend procent zeker weet dat mama niet zou willen dat zij het wist.’

‘Oké, maar –’

‘Hou op, Rosalind.’ Eve gooide de map op de grote tafel waar ze met z’n vijven talloze malen omheen hadden gezeten voor een feestmaal. ‘Het heeft geen zin.’

‘Ik wil weten wat er aan de hand is.’

‘Dat willen we allemaal, maar dit is niet de juiste weg.’

‘Dit is belachelijk. Niet te geloven dat we het ook maar enigszins serieus nemen.’ Olivia liep stampvoetend naar binnen. Eve haalde haar schouders op naar Rosalind, en Rosalind maakte hetzelfde gebaar naar haar. Een paar tellen later kwam Olivia weer naar buiten gebeend, dit keer met een fotoalbum in haar hand. ‘Ik had dit tijdens het avondeten willen bekijken. Hier hebben we een heel boek vol bewijsmateriaal.’

‘God, dat is waar ook.’ Rosalind liet zich slap achteroverzakken van opluchting. ‘De zwangerschapsbijbel.’

‘Halleluja!’ Eve stond op en boog zich net als Rosalind over het fotoalbum.

‘Zwanger van mij.’ Olivia wees op een foto, sloeg

een paar bladzijden om en wees op een andere. ‘Op het punt om van mij te bevallen, stond voor het huis in Beverly Hills. En dat is tante Christina, die voor ons alle drie vroedvrouw was. Hier is mama zwanger van jou, Rosalind. Bij zes maanden, en hier bij acht.’

‘Maar vanwaar dan die diagnose?’ vroeg Eve. ‘Als het een vergissing is, waarom heeft zij of papa dat papier dan bewaard?’

‘Hier is ze zwanger van jou, Eve, op vakantie in Parijs, eind 1989. Dit zijn wij alle drie.’ Olivia sloeg het album dicht. ‘Ik zei het toch?’

‘Maar wat is er gebeurd? Hebben ze haar beter gemaakt?’ Eve pakte het album van Olivia over. ‘Zodat ze ons wel kon krijgen?’

Rosalind schudde haar hoofd en voelde zich een beetje misselijk worden. ‘Geen enkel voortplantingsorgaan, zei Donna. Die groeien niet zomaar weer aan.’

‘Misschien met transplantatie –’

‘In die tijd kon dat zeker niet. Hoe dat nu is weet ik niet.’

Een vogel fladderde tussen de laaghangende takken van de jonge naaldbomen, piepte voorzichtig en deed er toen het zwijgen toe. De stilte was beklemmend. Zelfs de kleine golven tegen de rotsen leken te zijn bedaad.

‘Misschien was ze zich op een rol aan het voorbereiden. Daar verdiepte ze zich altijd volledig in.’ Eves

gezicht klaarde hoopvol op. ‘Weet je nog die keer dat ze naar Montana vloog om te leren paardrijden voor haar eerste film met Burt Reynolds? En voor haar rol in *Pioneer Spirit* sliep ze een week in een blokhut zonder faciliteiten. Ze vond het vreselijk, maar ze deed het wel.’

Rosalind wilde niets liever dan dat Eve de oplossing had, maar ze wist dat het niet zo was. ‘Ik kan me geen rol herinneren waarin ze geen kinderen kon krijgen.’

‘Waarom zou ze dan een heel medisch dossier laten aanleggen?’

‘Om het echt te laten lijken,’ zei Eve schor. ‘Ik zie haar ervoor aan dat ze het bestudeerde om zich helemaal in te leven.’

Olivia schudde haar hoofd. ‘Slecht verhaal.’

Eve zuchtte. ‘Misschien moeten we toch met Lauren praten. Als het waar is, heeft papa haar vast iets verteld.’

‘Niet als er niets te vertellen viel,’ zei Olivia scherp. ‘Als we het tegen Lauren zeggen, verraden we onze moeder. En wat als dit bekend wordt? Wat zou dat voor mama betekenen?’

Eve lachte verbitterd. ‘Ik denk niet dat het mama nog erg veel zou kunnen schelen.’

‘Jezus, Eve, wat hard. Ik heb het over de pers. Het zou een gekkenhuis worden. Ze doken ook boven op papa na zijn beroerte.’

‘Het punt is...’ Rosalind sloeg haar armen om zich heen en keek van de ene naar de andere zus. Haar maag draaide zich om. ‘Het is wél waar dat we helemaal niet op elkaar lijken. Blond haar, bruin haar, rood haar, verschillende ogen, neuzen, jullie zijn lang en ik ben –’

‘Hou op. Nu meteen.’ Olivia pakte het fotoalbum weer en zwaaide ermee. ‘Drie zwangerschappen, drie dochters. Zo is het genoeg.’

‘Ik snap dat je van slag bent, Olivia. Dat zijn we allemaal. Maar we moeten alle mogelijkheden overwegen.’

‘Oké.’ Olivia gooide het album op tafel en sloeg haar armen over elkaar. ‘Als we uitgaan van wat we zeker weten, namelijk dat ze zwanger was en van ieder van ons bevallen is, wat zijn dan de mogelijkheden?’

‘Dat...’ Rosalind haalde haar schouders op. ‘Weet ik veel – dat ze de zwangerschappen gespeeld heeft?’

‘Wat?’ Olivia keek haar ontsteld aan. ‘Waarom zou ze dat doen?’

Eve trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat lijkt me duidelijk.’

‘Zodat niemand te weten kwam dat ze geen kinderen kon krijgen,’ zei Rosalind.

‘Waarom zou ze daar zo moeilijk over doen?’

‘Omdat haar imago extreem belangrijk voor haar was,’ zei Eve verbitterd. ‘Dat weet jij net zo goed als ik. Het is cruciaal in jullie vak.’

‘Zo cruciaal dat je drie zwangerschappen speelt? Drie bevallingen?’ Olivia schudde haar hoofd. ‘Ook een slecht verhaal.’

Eve zweeg en bestudeerde de diagnose. Rosalind wilde niet hardop toegeven wat haar zus waarschijnlijk dacht, namelijk dat, hoeveel ze ook van haar moeder hield, Jillian Croft het waarschijnlijk wel de moeite waard had gevonden.

‘Oké, maar waar komen wij dan vandaan?’ Olivia zwaaide met haar arm en liet hem op haar heup vallen. ‘Een reageerbuis? De ooievaar? Amazon-baby.com?’

‘Adoptie,’ fluisterde Rosalind moeizaam, maar ze had het net zo goed kunnen schreeuwen. Olivia en Eve verstijfden. In de verte klonk het geblaf van een zeehond. Een vogel scharrelde op de grond in het bos.

Eve sloeg de map dicht. ‘Dat zou betekenen dat papa niet onze biologische vader is.’

‘Dit is nonsens!’ Olivia drukte het album tegen haar borst. ‘Mama’s naam staat op onze geboorteakte en papa’s naam ook. Dat zijn wettige documenten. Wat jij oppert, Roz, dat ze de zwangerschappen heeft gespeeld, onze bevallingen heeft gespeeld, onze geboorteaktes heeft vervalst... dat is een absurde klucht, waar veel te veel mensen bij betrokken zijn geweest, en voor zo’n lange tijd dat het al onwaarschijnlijk is dat het één keer werkt, laat staan drie keer.’

‘Je hebt gelijk.’ Eve schudde haar hoofd. ‘Je hebt gelijk. Het slaat nergens op.’

‘En alle verhalen over onze geboorte?’ Olivia was nu op dreef. ‘We kennen allemaal de details van de bevallingen.’

‘Ja...’ Rosalind dacht aan haar moeders enorme talent voor acteren en verhalen vertellen. Ze dacht aan het extreem ongemakkelijke en vage gesprek dat haar moeder met haar had gehad over menstruatie, hoe moeilijk ze het leek te vinden om antwoord te geven op Rosalinds vragen. Aan het feit dat haar dochters haar nooit helemaal naakt mochten zien, terwijl ze wel topless poseerde voor *Playboy*. ‘Het heeft geen zin om te kissebissen, want we weten gewoon niet genoeg.’

‘Dat is zeker zo. Laten we weer aan het werk gaan.’ Olivia beende naar binnen. Eve wierp een blik op Rosalind en liep achter Olivia aan.

Rosalind volgde hen met lood in haar schoenen. Ze had het gevoel dat ze in een andere dimensie was beland, waar alles om haar heen er nog wel bekend uitzag, maar niets meer hetzelfde was. Haar moeder was openlijk drie keer zwanger geweest en was van hen alle drie bevallen, met haar zus als vroedvrouw. Een zus die elke naam die ze maar wilde op een geboortekte had kunnen zetten. Of op drie aktes.

Maar dat zou ze niet boven op de last stapelen waar die arme Olivia en Eve al onder gebukt gingen.

Niet nu. Er moest een logische verklaring zijn voor deze medische diagnose, die zo in tegenspraak was met wat ze van hun moeder wisten. Want anders zou dit oude, vergeten, verdwaalde papiertje hun leven volledig op zijn kop zetten.

Over de auteur

Muna Shehadi las als kind al zoveel dat ze vastbesloten was zelf ook schrijver te worden. Ze groeide op in New Jersey, woont in Wisconsin en heeft een vakantiehuis aan de kust van Maine: plekken die allemaal terugkomen in *De drie dochters*-trilogie.

